

Απατηλή ελπίδα

Επτά χρόνια πέτρινα.
 Μια μικρή ζωή. Μαύρη.
 Σαν σε πολεμική εκστρατεία.
 Καθημερινός ο κίνδυνος.
 Όχι μόνο από τους εχθρούς,
 αλλά και από τον εαυτό του.
 Δύσβατες οι συνθήκες.
 Όχι μόνο στον χώρο που τον περιέβαλλε (περικύκλωνε),
 αλλά και μέσα του.

Μα να που άντεξε.
 Πολέμησε με θάρρος
 (μα δεν είχε και τι άλλο να κάνει)
 κι έμεινε ζωντανός.
 Κρατήθηκε
 στον εαυτό του
 στη ζωή.

Και να που τώρα η εκστρατεία τελείωσε.
 Η συμφωνία είναι έτοιμη. Πρόκειται να υπογραφεί.
 Τον βλέπω ήδη να μαζεύει τα πράγματά του
 ...τα κομμάτια του.

Τον βλέπω να παίρνει τον δρόμο για την πατρίδα.
 Μα αυτός δεν πίστεψε ποτέ του σε πατρίδα,
 ούτε και στην ανάγκη αυτού του πολέμου.
 Γι' αυτόν, πατρίδα ήταν μόνο το σπίτι του.
 Και νάτος τώρα που μάταια και απεγνωσμένα το αναζητά.

Ένας τρόμος τον διαπερνά.
 Πένθιμα μηνύματα είν' αλήθεια ότι έλαβε αρκετά κατά τη διάρκεια αυτών των επτά πέτρινων
 χρόνων.

Σαν τηλεγραφικές μεταθανάτιες ανακοινώσεις.
 Όμως δεν ήθελε – μα και δεν άντεχε – να τα πιστέψει.
 Ήταν στον πόλεμο. Μεσ στα χαρακώματα. Πάνω στη μάχη.
 Τι να 'κανε;

Αγωνίζονταν την κάθε στιγμή να επιβιώσει.
 Οριακά άντεχε.
 «Βήμα-βήμα», έλεγε. «Πρώτα να μείνω ζωντανός».

Κι έτσι η ελπίδα κέρδιζε τον φόβο
 (ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζε).

Κι έτσι έφτασε στο τώρα.

Μα τώρα που τα κατάφερε να ζήσει,
 τώρα που εξαντλημένος και γερασμένος
 επιστρέφει στην πατρίδα, που γι' αυτόν μόνο το σπίτι του είναι,
 έρχεται η ώρα να φανεί το ποιος είχε το δίκιο.
 Ο φόβος ή η ελπίδα...

Και νάτος τώρα που μάταια και απεγνωσμένα ψάχνει.
Πουθενά το σπίτι.
Πουθενά τα παιδιά του.
Το αίμα του κρυώνει.
Τα μάτια του αδειάζουν.
Άφωνος και άψυχος στέκει.
Πουθενά ο Λόγος της ζωής.
Πουθενά ο Λόγος της φωνής και της ψυχής.

Δυστυχώς
η ελπίδα απατηλή αποδείχτηκε.
Δεν ήταν τίμια.
Ούτε γυναίκα καθαρή, ούτε παιδιά που να γελούν, ούτε ζωή.
Μια αρρωστίλα ήταν η ελπίδα.
Μια αργή σήψη ενός μολυσμένου μέλους.
Μια πόρνη φτηνή.
Προσφέροντας ψεύτικο έρωτα
επτά χρόνια τώρα
με το ποτήρι της ζωής με κερνούσε θάνατο
κι όταν εγώ αποκοιμόμουν,
αυτή ζευγάρωνε στα κρυφά με τον φόβο μου.
Γινότανε δικιά του.
Μια πόρνη ήτανε.
Σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο.

Σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο.
Σ' ένα δωμάτιο κλειστό για μέρες.
Ανοίξαν και με πήραν οι αστυνομικοί.
Με εντόπισαν (απ' τη μυρωδιά)
κρεμασμένο μ' ένα σκοινί.
Κι όλη η φωνή
κι όλη η ψυχή μου είχε χυθεί
σ' ένα χαρτάκι αφημένο:
«Νικολάκη μου συγγνώμη.
Σ' αγαπάω».